

Psalm 71: *In te, Domine, speravi.*

*Dan jubelen mijn lippen,
maak ik met mijn mond voor u muziek.*

Zo klein was ik, dat ik een broekje droeg
zonder gulp en tussen de knieën van wachtenden
door kon kruipen naar de stoeprand: daar kon ik

hem zien komen, de tambour-maître, de hoek om,
met streng gezicht en straffe pas, in zijn hand de bâton,
die hij liet wentelen als een lichtende propeller. Soms
wierp hij hem omhoog, de durfal, en ving hem op

in de maat, in de maat, een ridder met zijn horigen,
hem volgend, volgzaam, nee niet gedwee, kwamen
de muzikanten in broeken met strepen en
vesten en tressen en petten, en de zon, de zon

schoot stralen af op de koperen hoorns en trompetten
en trombones en alles sprinkelde en sprankelde
als bubbeltjeslimonade en tierelier, en daar dan
die muziek bij! En ik zag alles

en mijn oren werden groot als de oren van de tuba's,
achteraan, bij de dikke mannen die met elke ademstoot
een toon bliezen, zo zwaar als een heipaal
voor het fundament van de vaste burcht
die de anderen met hun tonen daarop bouwden.

Maar plotseling waren ze voorbij, ik zag
ruggen en kuiten, hoorde wegstervende klanken,
de wereld werd weerloos en weemoedig en ik

maakte nog een dansje midden op de lege weg,
gooide een stok omhoog, hoger
dan de tambour-maître had gedaan,

zo hoog als de zon, die hem
opving en nooit meer
teruggaf.